

Jakso 4: Palovaroitin Masi jäi yksin etätyöaikana

Olli: Tämä on Vain ulkoiseen käyttöön. Tukesin podcast, jossa esineet kertovat, mitä todella tapahtuu kaappien hyllyillä ja varastojen perukoilla. Tässä podcastissa vastataan kysymyksiin, joita et ole koskaan ymmärtänyt edes kysyä näiltä arkisilta tavaroilta. Minä olen toimittaja Olli Sulopuisto. Tässä jaksossa haastattelussa palovaroitin.

[tunnusmusiikkia]

Olli: Palovaroitin, palovaroitin. Se ei... Siis, venaas.

Masi: Moi moi. Kei-.

Olli: Okei, keittiössä. Sä oot Masi.

Masi: Moi, mä oon Masi, joo.

Olli: Sä oot Masi, okei.

Masi: Hei ota siitä se jakkara, niin sä pääset vähän tänne ylemmäs.

Olli: Jes, venaas. Tota, mä ihan silleen pikkasen... En mä tiä, joku vähän erikoistuoli tää homma.

Masi: Joo, se on tanskalaista muotoilua. Vähän tommoinen pyöreälinjainen.

Olli: Kyllä. Tosiaan täällä ollaan mainostoimisto Revolution Institutionissa. Tällä kertaa mä tulín kyselemään, että minkälaista on palovaroittimen elämä. Täällä ei kyllä hirveästi ihmisiä näy, että joku tossa vähän visuja nysvää, siinä on koira vieressä. Mutta en mä tiedä, onko täällä jotenkin aina tälle samalla tavalla hiljaista?

Masi: No on.

Olli: Aijaa.

Masi: Se on tämä etätyöaika.

Olli: Niin, kato joo.

Masi: No, mä yritän katsoa tätä vaan vähän tällaisen positiivisen kautta. Että vähemmän ihmisiä, vähemmän savua, vähemmän duunia mulle sitten.

Olli: Niin se on sulle varmaan ihan sitten ok. Mites Masi, ihan tälle ulkopuoleltakin katsottuna, että sä et ole mikään ihan tavallinen palovaroitin?

Masi: No, oon mä tavallinen varoitin, siis sisältäni. Liikaa sanottu toi, että mä en olisi tavallinen. Mä oon tällainen karpäsenmuotoinen.

Olli: Niin, sulla on tuommoiset siivet ja muut. Että se on kanssa sitten jotenkin linjassa tämän designhomon kanssa.

Masi: Sillein on varmaan ajateltu. En mä sitä, mä oon nyt väärä tyyppi vastaamaan tähän. Mutta mä oon ollut nytten muutaman vuoden tässä seinän yläosassa, tässä seinällä. Tämä ei ole hyvä paikka.

Olli: Joo, aika harvinaista, en muista nähneeni, että yleensä oltaisiin tollein.

Masi: Ei tämä ole mikään palovaroittimen paikka. Mä oon aika paljon miettinyt tätä asiaa. Kyllä tämä mua aika paljon vaivaa. Kun mä olen tällaisessa pystyasennossa, niin tämä patteri painaa koko ajan tota mun alaselkää. Vetovoima vetää sitä patteria mun selässä maata kohden. Jos mä oisin tuolla katossa...

Olli: Niin tälle?

Masi: Niin. Niin paino jakautuisi just kivasti. Just niin kun on suunniteltu.

Olli: Aivan.

Masi: No mut hei, ei puhuta nyt musta. Miten sulla menee? Toivottavasti sulla menee hyvin.

Olli: Mulla menee ihan hyvin, mä tavallaan siis haluaisin kyllä puhua susta. Kun siis palovaroittimista kuitenkin on tässä kyse. Ja taustoja selvitellessä.

Masi: Mutta sulla on kaikki hyvin?

Olli: Mulla on kaikki ihan hyvin, joo. Niin siis mulle vaan kerrottiin Tukesilta, että tähän on selkeä homma, että mitkä nämä on nämä ohjeistukset. Siis se on se, että kerran kuussa pitää testata toiminta.

Masi: Nimenomaan.

Olli: Sitten patterit vaihdetaan kerran vuodessa.

Masi: Kyllä.

Olli: Okei. No sitten verkkovirtaan kytketyt, niissä ei tietysti patterihommat tee mitään. Mutta sitten varoitin pitäisi imuroida, tai jotenkin muuten putsata pari kertaa vuodessa.

Masi: Pitäisi joo.

Olli: Niin miten toiminut nyt nämä kuukausitarkastukset?

Masi: No ei ole toiminut ollenkaan.

Olli: Ahaa.

Masi: Ei täällä ole näkynyt ketään.

Olli: Ei ketään.

Masi: Härkäviikot meni huutaessa. Sitten kun tuli kevät, niin talonmies kävi katsomassa, että kuka täällä kiljuu kerran päivässä. Ja minähän se olin. Yksinäisyyttäni huusin.

Olli: Aivan.

Masi: No okei, nyt mä oon saanut uuden patterin. Mutta nämä uudet patterit painaa jotenkin enemmän kuin ne vanhat. Sattuu selkään.

Olli: Mutta keittiöhommista kanssa, että eikö se nyt, mä oon kanssa käsittänyt sillein, että keittiössä voi tulla vähän turhia hälyjä. Että sekään ei siinä mielessäkään ole paras mahdollinen paikka millään tavalla.

Masi: No ei ole. Mutta tiätsä miltä tuntuu, kun hälytys lähtee päälle?

Olli: Hyvä, huono?

Masi: Mä oon hetken kun alkuhärkä. Mä en voi itselleni yhtään mitään. Mun sisältä kumpuaa voimaa. Ja mä vaan huudan. Sori kaikki traumat tulee ulos.

Olli: Ei mitään.

Masi: Ja sitten mulla on monta kertaa sen hälytyksen jälkeen, niin tyhjä olo. Enkä mä oikein edes tiedä, miksi mä olen täällä. Miksi mä olen olemassa täällä.

Olli: Onko sulla kaikki ihan sit kuitenkin ok? Että kyllä mä sillein haluan jeesii, mutta mä oon kuitenkin toimittaja, en terapeutti. Että miten sä, jos...

Masi: Sori, ei mulla ollut mikään tarkoitus kuormit-.

Olli: Joo, ei mitään, ihan siis tähän menee.

Masi: An-, an-, antee-.

Olli: Joo, ei täysin. Kato, mehän ollaan ammattilaisia kuitenkin kaikki tässä, että ei sillein mitään. Siis en mä tiedä, musta vaan kuulostaa siltä, että sut on aika lailla unohdettu.

Masi: Niin, mulla selkään sattuu. Mut on unohdettu. Mä oon ihan yksin täällä. Ja kun mun ainut tehtävä on huutaa. Kukaan ei huomaa mua silloin, kun mä en huuda.

Olli: No se varmaan tuntuu pahalta.

Masi: Aiemmin muuten kaikki oli hyvin.

Olli: Okei.

Masi: Jaksat sä kuunnella?

Olli: Joo, kerro vaan totta kai.

Masi: Meitä oli siellä vanhalla toimistolla, niin meitä oli tosi monta. Siis nythän mä oon yksin täällä.

Olli: No niin, kyllä, kyllä.

Masi: Ja silloin vanhaan hyvään aikaan, niin meillä oli sellainen terapiarinki.

Olli: Okei.

Masi: Ja me juteltiin öisin filiksistä.

Olli: Ahaa.

Masi: Ja oli sellainen turvallinen olo.

Olli: Niin just.

Masi: Että kun meitä tosiaan oli siis enemmän kuin vain yksi. Ja tuli sellainen olo, että I got your back, bro.

Olli: Tota, niin no mä en nyt siis ottanut tietty, tajunnut ottaa mitään lisää varoittimia mukaan. Mutta siis pitäisikö meidän sillein ensiaputyypillisesti, pitäisikö meidän siirtää sut johonkin toiseen paikkaan?

Masi: Eikä.

Olli: No siis kato...

Masi: Oikeesti?

Olli: Joo, joo.

Masi: Mä tykkäisin ihan hirveesti siitä.

Olli: Joo, joo. Tota, mikä toi kiinnitysmekanismi, että ootko sä, tarviinko mä ruuvaria, joku torksi, millä se lähtee siitä?

Masi: Mulla on tällainen aika kulunut tarra.

Olli: Okei, niin just.

Masi: Tuu nyppäämään.

Olli: Okei, se lähti siitä. Jes, tota mihis päin me sitten mentäis?

[musiikkia]

Olli: Tota, mitäs sä tuumaat, että olisiko se, minnepäin meidän pitäisi mennä?

Masi: Voidaanko me mennä vähän kauemmas keittiöstä?

Olli: Joo, mennään kauemmas keittiöstä.

Masi: Tulee muuten vääriä hälytyksiä koko ajan.

Olli: Niin just, joo. Tämä on sillein kuitenkin aika iso tämä teidän toimisto.

Masi: Olisit nähnyt sen entisen. Se oli sellainen ihan kusahtanut vanha teekauppa Helsingin keskustassa. Mutta meitä oli monta siellä. Ja täällä mä oon yksin täällä isossa toimistossa.

Olli: Kyllä, kyllä. Venaas, mitä se on, puoli metriä etäisyyttä seinästä, sitten ei nurkkaan. Mieluusti tietty keskelle huonetta. Tässä on joku tällainen ihme tolppasysteemi tässä keskellä.

Masi: Joo, ei tämä oikein sovi.

Olli: Ei toimi?

Masi: Ei, kato tiätsä, että kun mun pitäisi kuulua joka paikkaan.

Olli: Totta kai.

Masi: Se on 85 desipeliä, kolmen metrin päähän. Ja jos esimerkiksi tämä näitten luova tiimi on tuolla neukkarissa, tuolla noin, niin siellä on 16 säkkituolia. Siellä on ryijy seinällä. Miten ne voi kuulla, jos mä huudan siellä.

Olli: Ei ne varmaan sitten.

Masi: Että voitko etsiä mulle jonkun toisen paikan.

Olli: Totta kai, en mä, ihan siis, joo. En mä tarkoittanut sillein pahalla mitenkään.

Masi: Tällainen poistumistie, missä me nyt ollaan, on periaatteessa hyvä paikka palovaroitimmelle. Mutta kun mä olen näin laittoman yksin täällä, niin tuollahan on toi sähköpöytä, tuollainen meri.

Olli: Kyllä. Pitäisikö meidän...?

Masi: Pystyisit sä tökkään mut sinne...

Olli: Joo, pannaan sinne.

Masi: ...sinne kattoon niitten pöytien päälle. Kävisikö sulle?

Olli: Okei, hei se on ihan fine. Eli tehdään se.

Masi: Tirvaset mut.

Olli: Totta kai, joo. Okei, no mennään kuule sinne päin sitten vaan.

[musiikkia]

Olli: Elikkäs, elikkäs. Tämä tila, onko tämä nyt sitten parempi?

Masi: Tämä on kyllä ihan hyvä, kun tässä ei ole tota koneellista ilmanvaihtokaan lähellä.

Olli: Hei, mites, tossa on toi teidän palkintokaappi, missä on kaikki noi...

Masi: Joo, mielellään ei.

Olli: Okei, ei palkintokaappiin.

Masi: Ei.

Olli: Okei, mikä siinä?

Masi: No tiedät sä miten savu käyttäytyy?

Olli: Se leviää.

Masi: Se on kuumaa. Se nousee ylöspäin. Ensimmäisenä katonrajaan. Ja kestää tosi kauan ennen kuin se saavuttaa ton palkintokaapin tason.

Olli: Sori, joo, niin just.

Masi: Haluat sä antaa kyteväälle tulipalolle lisää aikaa?

Olli: En tietenkään. Sori.

Masi: Tämä stressaa mua nyt.

Olli: Okei.

Masi: Voitko luvata, että ei...

Olli: Ei kaapin päälle, okei.

Masi: Ei panna.

Olli: Ootas mä otan sen... Niin mä varmaan saan sut, noin.

Masi: Oijoj.

Olli: Jes. Tota, en mä tiedä onko tämä arka aihe sulle, mutta kun siis palovaroitimmethan pitäisi vaihtaa sitten kuitenkin sillein 5-10 vuoden välein. Ja miten, kun sulla nyt on jokunen vuosi kuitenkin ikää, niin minkälaisia-

Masi: Oonko mä vanha susta?

Olli: No en mä nyt, mä vaan, että oot sä miettinyt, että mitä on edessä?

Masi: No, tämä on semmoinen asia, jonka kanssa mä oon oppinut elämään. Me ollaan mukana gameissa semmoinen 10 vuotta. Ja sitten se on loppu.

Olli: Okei.

Masi: Tämä häiritsee mua välillä. Mutta mä meditoin. Se auttaa paljon. Ja mä oon oppinut hyväksymään tämän asian. Kaikkihan me joskus kuollaan. Itse asiassa mä oon kääntänyt tämän motivaatioksi. Mä oon tehnyt itselleni road mapin.

Olli: Niin just. Mikä se on?

Masi: Se on siis selkeä suunnitelma, miten mä aion saavuttaa mun elämän unelmat.

Olli: Okei. Mitä sulla on siinä road mapilla?

Masi: Okei. Siis mä oon nyt 3-vuotias.

Olli: Jes.

Masi: Ja tämä nyt ei ole ihan vielä valmis. Siis elämäänhan tulee kaikkea matkalle, tulee yllättäviä juttuja, kivoja. Mutta siis mulla on muutama juttu. Ensi vuonna mä haluan tulla imuroiduksi.

Olli: Joo.

Masi: Sitten siitä vuosi, mun haaveena olisi perustaa kuoro.

Olli: Aha.

Masi: Ja arvaa mitä sitten? Haluan rakastua.

Olli: Niin siis, eli siis kuorohommia.

Masi: Niin kun sä lupasit, että sä tuot ne mun kaverit tänne. Siis sä lupasit, että sä tuot ne kaverit tänne.

Olli: Noh...

Masi: Okei, eli mun unelma on toteutumassa, että me saadaan tänne se vanha porukka. Ja mä en joudu olemaan laittoman yksin enää täällä. Sillä porukalla, millä meillä oli siis se terapiarinki...

Olli: No niin, just se.

Masi: Muistat sen?

Olli: Joo.

Masi: Niin meillä oli myös kuoro.

Olli: Aivan.

Masi: Että kerran kuussa me treenattiin.

Olli: Joo.

Masi: Ja mä haluaisin taas siihen.

Olli: Okei.

Masi: Tiätsä miten me treenattiin? Me huudettiin kaikki ihan samaan aikaan, yhtä aikaa, kaikki kerran kuussa. Ihan mahtava tunne! Ja sen mä haluan elää uudestaan.

Olli: Joo, se on. Oliko se miten järjestäytynyttä se teidän kuorotoiminta? Että oliko teillä ihan sillein jotenkin nimi ja vakkaritreeniajat ja hommat?

Masi: Meidän kuoron nimi oli, se oli musta aika hyvä.

Olli: Joo.

Masi: Sooninen närästys.

Olli: Okei, se. Ja sitten sä sanoit tosta rakastumisesta. Mä en tietenkään, siis tässähän ammatillisista asioista puhutaan, niin sun ei ole pakko kertoa. Mutta jos jotain, ihan sillein, sen verran kun tuntuu tiätsä mukavalta.

Masi: Rakastuminen tuntuu mukavalta. Ja mielelläni puhun siitä.

Olli: Okei.

Masi: Meillä on ollut vähän juttua yhden kenkälusikan kanssa.

Olli: Kenkälusikan kanssa.

Masi: Joo.

Olli: Okei.

Masi: Kato, kun tämän kenkälusikan, tämän specialkenkälusikan, tämän juuri oikean kenkälusikan päässä on semmoinen mollukka, jolla tehdään näitä kuukausitarkastuksia meikäläiseen. Me ollaan tutustuttu, ja vähän rakastuttu. Tai ainakin mä oon rakastunut.

Olli: Aivan.

Masi: Ja hei, on tällä nyt nimikin, Jukka.

Olli: Jukka.

Masi: Joo, mä sanon sitä Euro-Jukaksi.

Olli: Aivan, onko se...

Masi: Höpsöttelen sillein.

Olli: ...euron hintainen vai?

Masi: Se on Saksasta se Euro-Jukka.

Olli: Niin, okei. Sprechen sie Deutsch, sitten?

Masi: Ei, kyllä Jukka puhuu tosi hyvin suomea.

Olli: Okei, joo.

Masi: Tämä koko rakastuminen, aivan ihana energinen tunne. Tuntuu siltä kuin olisi toinen patteri sisällä.

Olli: Okei. Siis uusi paristo vaihdettu?

Masi: Douple power.

Olli: Kaksi paristoa?

Masi: Vähän niinku semmoinen. Mutta se ei paina yhtään. Jotenkin se uusi patteri, se myös poistaa sen selkävivun, ja kaiken kivun poistaa.

Olli: Niin että se on niin kuin puuttuva palanen. Se osuu niin täydellisesti kohdalleen.

Masi: Jukka on mun puuttuva palanen.

Olli: No siis, vitsi, siis mähän näin jonkun kenkälusikan tuossa kun mä tulin. Pitäisikö mun, käynkö mä hakeen sen?

Masi: Oikeesti?

Olli: Siis, miksi ei.

Masi: Siis sä näit Jukan?

Olli: No niin, siis kai se oli se Jukka. En mä tiedä, onko täällä montakin niitä. Käynkö mä hakeen sen?

Masi: No, pliiis.

Olli: Okei, no hei venaas. Mä käyn tota... Mä käyn hakeen Jukan. Ja venaas, toi on se mollukka. Mutta siis, miten tämä nyt, että tämä on se kohta.

Masi: Mm.

Olli: Tämä on se kohta? [piippaus] Oho. Rakkaudenpiippaus. [piippauksia]

[tunnusmusiikkia]

Olli: Kiitos, että kuuntelit Vain ulkoiseen käyttöön -podcastin. Tule mukaan seuraavaan jaksoon, jossa uppoudumme taas aivan toisenlaiseen maailmaan. Tämän podcastin on Tukesille tuottanut Jaksomedia.

[tunnusmusiikkia]